

GHEORGHE ASACHI

FABULE

▫ *Corbul și vulpea* ▫

Preste ramul unui sorb
S-așezasă domnul corb, Țiind în plisc o bucată
De caș, ce-o avea furată.
Vulpea, cum l-au mirosit, Sub acel sorb au venit
Și-n sus căutând, i zice:
Buna ziua, venetice!
Cât ești mândru și frumos!
Dacă viersul cel duios
Ți-i c-a penilor odoare, Tu-ntreci pe privighitoare.
De mândrie îngâmfat, Corbul pliscul au căscat, Și vrând viersul să
înceapă, Cașul pe pământ îl scapă.
Atunci vulpea brânza apucă
După ce o și îmbucă, Cătră corb, spre mângâiere, Zice: En ascultă,
vere, Cel ce știe lingușala
Să îndoapă-n socoteala
Celuia care-l ascultă.
Astă daună nu-i prea multă
Pentru-un adevăr curat.
Atunci corbul rușinat
Giură că minciuni c-acele

Alte dăți n-or să-l înșele.

▫ **Zâna fabulei** ▫

La cetitorul român

Prin rostiri de adevăruri, ascunse-n cimilitură, Aduc ție-ntăia oară cu plăcere-nvățătură;

În a vieței strâmba cale pe român să îndreptez, Prin lupi, corbi, furnici și broaște a vorbi mă disfățez.

Adevărul salt nu place, de-i și bun, e plin d-asprime, Dar când vitele l-or spune, n-a să supere pe nime.

De aceea a lor zise, cu gând binevoitor, Să asculți, să ierți cutezul, prețuind țintirea lor.

▫ **Grierul și furnica** ▫

Săltând, grierul la țară

Șuierat-au toata vară, Și când iarna au venit, Cu nemică s-au trezit, Neavând macar de dor

Muscă sau un viermișor

Pe furnica sa vecină

Au rugat să-l împrumute

C-un grăunte, c-o neghină, Să mai prindă la vârtute, Zicând: Zău, la timp de trier, Dau parola mea de grier, Înturna-voi toată soma

Ș-interesul de-mprumut!

Dar furnica econoamă

I-au zis: Vara ce-ai făcut?

Prin câmpii și prin grădine

Am cântat pân-au dat bruma.

Tu cântai, îmi pare bine, Gioacă, vere, dar acuma!

▫ **Broasca și boul** ▫

Broasca mică cât un ou

Au văzut păscând un bou

Și mirându-se prea tare

De-o făptură atât de mare

Cugeta c-ar fi noroc

Ș-a familiei laudă, dacă

Ar putea să se prefacă
Din mic, mare dobitoc.
Deci d-ambție s-aprinde, Mereu s-umflă, se întinde
Ș-apoi zice: Sorioară, Nu-s ca boul, buneoară?
Dar aceasta i-au zis: Ba!
Broasca urmând a se umfla, Zis-au iar: En vezi, lelică!
Soro, -ți spun că ești tot mică!
Oare acuma l-am agiuns?
Încă nu, i s-au răspuns.
Broasc-atunci s-au mai umflat
Foarte așa... cât au crăpat.
Vra ca astă broască mică
Pe mai mari cel mic s-agiungă, Tot se umflă, se rădică, Fără-a-și cere
sfat la pungă
Se așază la Paris, Unde, de nu este-nchis, Rolul gioacă de baron, Fără
bani, dar cu bun ton.
De mii planuri îngâmfat, Casa-și schimbă în palat
Și-n prințesă pe a sa damă.
Vrând apoi a mai întinde, Creditoriul pe-a lui samă
Toate, pân și pre el vinde.

▫ **Acii doi catâri** ▫

Doi catâri călătoreau
Și-n desagii lor duceau
Unul ceapă de câmpie, Altul bani de visterie
Cest din urmă, îngâmfat
Că-i de aur încărcat, Chiar de șelile-i apasă, Nu vra sarcina s-o lasă.
Mândru calcă, parcă-i leu, Și suna un zurgălău.
Când deodată, din tufari, Iesă o ceată de tâlhari.
Toți la cel catâr dau bustă
Ce ducea de aur soamă, De urechi îl prind, de soamă, Alți împung și-l
bat c-o fustă.
Încât bietul, gemând foarte, Zice: Oare asta-i soarte
Carea mi s-au giuruit
Pe ist drum când m-au pornit?
Al meu soț ce cară ceapă

Fericit de daună scapă, Dar eu, fără de agiutori, În bataie, aleu, mor!
Iar catârul celalalt
Zis-au: Vere, totdeauna
Pe copaciul mai înalt
Darmă repede fortuna;
De-ai fi șerb la un cepari, Iar nu casă de dinari, La os teafăr și la piele
N-ai păți aceste rele
Când eu în săracul trai
Voi să pasc în pace scai!

▫ **Asinul și furul** ▫

Pentru asinul furat
Se băteau doi furi odată, Unul vrea să-l aibă argat, Altul vra să-l
vânză-ndată.
Dar când între ii se ceartă
Cum pe asin să-l împartă, Vine-al treilea tâlhari
Și li fură pe magari.
Este asin câteodată
O moșie-n giudecată, Pentru care doi mazili
Se sfădesc pe la movili, Când acela ce-i împacă, Mâncând pe-a lor
cheltuială, Ie moșia-n socoteală
Și li lasă punga sacă.

▫ **Lupul și mielul** ▫

Orice face cel mai mare, Dreptate-n toate are, Precum vom videa aice
Din o fabulă ce-oi zice.
Un miel foarte însetat
S-adăpa în râu curat, Unde lupul, cătând pradă, Începu cu mielul sfadă,
Zicându-i cu rost turbat:
Ori de ce mă înfrunzezi
Și să turburi cum cutezi
Limpedeia mea băătură?
I-au zis mielul: Doamne, iartă, La mânie nu te-ntartă, Mai ales dacă ai
vra
Să-nțelegi măria-ta
C-apa din sus cură-n vale

La șerbul măriei-tale;
Și s-o turbur eu nu pot
Cu piciorul, nici cu bot!
Mi o turburi și-acum iară, I-au zis cruda acea fiară;
Știu că-n anul cel trecut
Tu de lupi ai zis bârfele!
Cum puteam să zic acele, Când n-am fost încă născut?
Crede, doamne, că ș-acuma
Eu sug lapte de la muma.
De n-ai fost tu, apoi, zău, Au fost un frate al tău.
Nici un frate eu nu am.
Așadar, Ț-au fost vrun neam, Că toți câni, păstori și oi
Bat din veci resbel cu noi!
Zicând ceste, îl îmbrâncă
Și îl duce la pădure, Unde, fără să-l înjure, Îl despoaie și-l mănâncă.

▫ **Leul și guzganul** ▫

Cât se poate, se cuvine
Fă altuia vre un bine, Că veni-va-ți multe ori
D-unde n-aștepți agiutori, Precum vei vedea aice
Din o fabulă ce-oi zice.
Un guzgan, ce supt pământ
I s-urâsă a sta mereu
Zburdând iesă ca un tânt
Și-ntră-n brânca unui leu
Dar acest-au arătat
Cuget chiar de împărat, Căci în loc ca să-l sugrume
L-au lăsat să roadă-n lume.
Însă astă bună faptă
Mulțămită-i află dreaptă.
Se par lucruri necrezute
Un guzgan pe leu s-agiute!
Din a sa pădure deasă
Umblând leul ca să iasă, În o cursă-ntinsă-ncape
Și cercând din ea să scape
Muge, bietul, tot se urcă, Însă-n lați mai mult se-ncurcă, Încât acel

domnitor

Nicicum poate să-și agiute
Dar întâi de vânător
Guzgănelul venind iute, Pe rețeaua ce-l înoadă
Nevoindu-să să roadă, Într-atâta-au distrămat
Până pe leul au scăpat.

▫ ***Guzganul de cetate și cel de câmp*** ▫

Dineoare un guzgan, Politicos cetățan, Pre guzganul de câmpie
L-au poftit la prânz să vie, Că nu tot mereu lăcuste, Ce mai bun ospăț
să guste

Pe vărgat, frumos covor
Așternut-au masa lor;
Las să giudice oricine
Cât li-au fost atunci de bine
De confeturi și de pui
Fărmăturile adună, Însă până a fi sătui
Deodată ușa sună;
Asta-i umple-atât de frică
Încât pofta li să strică
Cetățanul sprintinel
Scapă, ș-altul după el
Iată tropotu-ncetează
Și guzganii iar s-așază.
Cetățanul, mângâiet, La țăranul spăriet
Zice: En apucă, frate, Să mai roadem la bucate!
Dar acest-au zis: Destul
De astă masă eu-s sătul, Vino mâne tu afară
De-i gusta ospăț de țară.
Tupilat într-un ungheri, Nu am masă de boieri, Nime însă ca aice
N-a veni ca să ni-o strice, Și de fărmături sărace
Îndopa-ne-vom în pace.
Eu te las cu sănătate, Eu voi șegi cu frica-n spate, Nici mai delicată
masă
Care-apoi pe nări să-mi iasă!

▫ **Cerbul la fântână** ▫

Într-o fântână limpidă, La codru, pe la munte, Văzându-și cerbul
coarnele

Ce-i se-nalță pe frunte, Lăuda podoaba gemine, Dar bănuț-au foarte
Cum și picioare-asemene
Nu-i dă nedreapta soartă, Zicând Ramosul creștetul, Mândria frunții
mele, Chiar ca copacii codrului
Se nalță cătră stele
Aleu, cum și picioarele
N-au formă, nici tărie, Că ele chiar ca fusele
Sunt făr-analogie
Dar când așa se critică, Răsună-n giur tufarii, Din care fără tropote
Ies sprintenei ogarii
Cerbul de spaimă tremură
C-un salt la fugă împunge
Și din câmpină repede
Între tufari agiunge
Urâte mădulările
L-ar fi putut s-agiute, De nu-i era de piedică
Podoabele cornute
Cerbul în dese ramure
Intrând, abia s-aburcă, Căci lăudate-i coarnele
La trecere-l încurcă
Dar când ogarul dinte
Încruntă-n șold, sărmanul
Cerbul odoru-și blastă
Ce-i crește pe tot anul!
Decât folosul, multe ori
Deșărtăciunea place, Care apoi de-a pururea
În daune se preface.

▫ **Cocostârcul și vulpea** ▫

Cocostârcul călători
La prânz de vulpe să cheamă, Dar în loc d-ospăț cu spori, Pe disc lat
găsește o zamă
Limpește și chiar lătură, Fără vo dumaticătură.

Pasărea cu lungul plisc, Vrând să mânce, toată-n disc, Ostenește sarmănica

Și nu-nghite mai nemica;
Vulpea însă unde-atinge
Soarbe tot și-n urmă linge.
Cocostârcul supărat
Astă festă n-au uitat
Ș-a-nturna vrând neplăcută
Daună care au pățit, Pe cea vulpe prefăcută
La o masă au poftit.
Vulpea vine chiar l-amiază
Și la vatr-amu s-așază, Unde un miros priincios
Minea vulpei prânz gustos.
Dar bucate
Delicate
Vede-nchise întru un vaz
Ce-i cu lung și-ngust grumaz.
În el pliscul bine-ncape
Ca bucatele să pape, Dar căscatul vulpei bot
Stă de prânz departe-un cot;
Deci cu foame și rușine
Leghioaia ni rămâne.
Cel ce vre pe-un alt s-înșele
Dese suferă mai rele.

▫ ***Lupul și cucoara*** ▫

Mâncând lupul chiar ca zece, Era-aproape să se-nece, Cu un os ce-n gât stătusă;

În zadar sârmanul tusă, Căci d-al scoate
Nu mai poate
Și-i să pare c-a să moară.
Când, văzând pe o cucoară, Semn i face cu picior
Ca să-i deie agiutor.
Iată paserea ghibace
Operația i face
Ș-acel os

Din gât i-au scos, Apoi cere legiuită
Pentru lucru mulțămită.
Mulțămită! lupu-i zice
Oare nu ești tu ferice
Că din gât nesățios
Capul teafăr ți l-ai scos?
Sărmănico, fugi din drum, De mă superi, te zugrum!

▫ **Țăranul și fiii lui** ▫

Sârguința ș-osteneală
Pre om nu dau de sminteală.
Un sătean înavuțit, Având zile-amu puține, Au chemat pre fii la sine
Și așa li au vorbit:
Vă păziți vodinioare
A nu vinde-acele ogoare
Ce părinții ni-au lăsat, C-un odor e îngropat.
Nu cunosc locul chiar unde
Acel aur se ascunde, Dar să știți că prin răbdare
N-a fi în zadar lucrare.
Săpați câmpul de cu vară, De la zori și până-n sară, Ogorul de-o palmă
lat
Nu rămâie nescurmat!
Moare-apoi a lor părinte, Fiii zisa având în minte, Pre odorul să nu
scape
Câmpul tot încep să-l sape, Încât lucrul timpurie
Le aduce secerie.
N-află auru nicăire, Dar în loc de moștenire
Sfatul fu mântuitor:
Că ostineala-i chiar odor!

▫ **Oala de aramă și oala de lut** ▫

O zi oala de aramă
Pe-o vecină de lut cheamă, Ca să facă ambe-un drum.
Însă aceasta au zis: Nu pot;
Las mai bine să m-afum, Decât să mă stric de tot.
Dar tu în coaste chiar țistoasă, Nu ca mine ticăloasă, Pas

ferice-oriunde-i vre.

La tot feliul de-ntâmplare, Zis-au oala cea mai tare, Protectoară mi-i ave.

Dac-un lucru colțuros, Repede sau pre vârtos
Ar umbla ca să te sfarme, Ver macar ca să te darme, Eu la mijloc voi intra

Și de daună te-oi scăpa.

În asemenea parolă, Dată de-o lucită oală, Biata oală se încrede, Lasă vatra și purcede.

Merg ai noștri călători, Târâindu-se cu spori, Dar compania merge slut, Alt-arama-i și alta-i lut.

Vrând ii pest-un hop să treacă, Între sine se tot freacă
Ș-înc-o mie urme nu-s
Ce-n a lor voiaj s-au dus, Când arama în moale pele
Așa foarte-un ghiont au dat, Că-n mănunte hârburele, Gemând, oala s-au stricat.

Cu acel mai tare foarte

Nu umbla, ci cu mai moale, De nu vrei acestei oale

S-aibi în urmă trista soarte!

▫ ***Vulpea și țapul*** ▫

Un bărbos țap cornuratic, Cu o vulpe, dineoare

Se dusesă la varatic

Ca să facă-o vânătoare.

Țapu-i tont, dar fumuratic, Soțul său e viclean practic.

Însetați ambi de căldură, Într-un puț s-au coborât;

După ce prin beatură

Pofta lor au răcorit, Zis-au vulpea: En, cumătre, Nu-i destul a s-adăpa;

Dintr-aceste oable petre

Oare, zi-m, cum vom scăpa?

Deci eu cred ca să te faci

Țap cu minte și ghibaci

Și-n a puțului părete

Brâncele-ți întinde drept, Apoi eu pe a tale spete

Și pe cornul înțălept

Voi sui și până-n sară

Teafăr te voi scoate-afară.
Atunci țapul au strigat:
Bravo, ce plan minunat!
La aceste câtu-i Prutul
Nu m-agiungea priceputul!
Însă vulpea nu se-ncurcă, Ce din puț pre țap se urcă
Și agiungând sus pre pământ
Face țapului cuvânt
Prin îndemn cătră răbdare, Ce-i virtute foarte mare, Zicând: Dacă
maica fire
Dramuri ț-ar fi dat de minte
Măcar cât în barbă-ai fire, Apoi în puț mai nainte
De-a intra tu ai gândi
De-acolo cum ai ieși.
Deci en vezi acuma, țape, Din puț cine să te scape, Ș-apoi ie mai bine
samă!
Iartă dacă eu m-am tras, Dar un interes mă cheamă, Care nu pot ca să-l
las
Orice lucru-nființezi
Rezultatul să-i prevezi.

▫ **Capra, giunca și oaia, în companie cu leul** ▫

Capra, oaia și o giuncă
Cu un leu foarte cumplit, Care domnea în o luncă, Între ii s-au învoit
În companie dineoare
De a face-o vânătoare, Și precum li se cuvine
Să se-mpartă între sine.
Capra-n cursă ce-au întins
Pe un cerb întâi au prins, Și a ei vânat îndată
Cătră soții săi arată.
Atunci leul, împărat, Pe brâncă au numărat, Zicând: De știi socoteală,
Suntem patru la-mpărțală.
Pre vânat apoi-mparte, Făcându-și dintăi o parte.
Zis-au: Asta mie-o ieu, Pentru că mă cheamă leu, Partea a doua se
cuvine, După drept, celui mai tare, Ș-asta cred c-o știți pre bine!
Partea a tria o rădic

Pentru că sunt mai voinic, Iar cu partea de pe urmă
Socoteala ni să curmă:
Pre cel ce brânc-a să-ntindă
Îl zugrum și-l fac merindă!

▫ ***Oaia și mielul*** ▫

Spunea mielului odată
Maica oaia: Fătul meu, Eu sunt foarte întristată
Cugetând la traiul tău.

Ah, păstorul te va prinde, Abia gras te-i face un pic, Și la măcelar te-a
vinde, Ce călău altfeli i zic.

Depărtat de l-a ta mumă, Acii cruzi și răi tirani
Te despoaie, te zugrumă
Și te vând apoi pe bani.

De-altă parte se învită
Lupul, ce-i cu dâșii văr, Ca și el să te înghită
Cu ciolane și cu păr.

C-un cuvânt, fără-ndurare
Toți pre tine te urăsc, Ș-abia traiul îți răsare, Iacă-ndată îl răpesc!

Chiar în contra însuși firei, Mai bătrână eu fiind, Tocma-n mezul
ominirei, Tinerel te văd pierind.

Însă mielul, c-umelință, Zis-au: Maică, al mieu odor, Cea mai mare a
mea dorință

Este tânăr ca să mor!

Decât asta, a mea soartă

Fi-v-atunce mult mai grea, Dacă-ntâi aș vede moartă

Pe duioasa maica mea.

▫ ***Stomahul și mădulările*** ▫

Chiar ca astăzi, în vechime
Mulțămît n-au fost mai nime.

O zi-n Roma de Senat

Tot poporul dezbinat

Zis-au: Lauda ș-orice bine

La boierii țarei vine, Când în pace și-n război

Purtăm sarcina tot noi!

Împutând deci în mânie
Pe Senat de tiranie, Iute iesă din cetate
Tot poporul ca să-și cate
Nouă patrie, alt pământ, Și dodată se așază
Pe un munte ci-i zic Sfânt.
Dar Senatu-i deputează
Pre Menenius înțelept, Ce-mblânzind nedreaptă ură
Prin a sa cimilitură
Îl aduse îndărăpt.
Romanului deci popor
Zise cesta senator:
Mădulările rebele
Împutau o mii de rele
Rânzei lor și mai ales
Că un trai ș-ar fi ales
Spre mâncare și spre somn;
Deci și ele-au vrut să facă
Fiecare ca un domn.
Fără noi, zise-ntre sine, Bârdăhanii nemic sânt, Ș-ar trăi doară de
vânt?
Când șărbindu-i foarte bine
Asudam ca niște vite, Iar stomahu-n loc s-agiute
Osteneala ni înghite, Ca să prindă la vârtute!
Decât șerb să fii tu trist, Mult mai bine-i egoist!
Cele zise-au și făcut, Talpa-n loc au și stătut.
Nici pic brațul se întinde, Mâna la nemic nu prinde, Și stomahului zic
toate:
Lucre sângur, dacă poate!
Îns-aceast-a lor mânie
Au fost mare nebunie;
Fiecare mădulare
Pe stomahul tot întartă, Dar pe sine însaș ceartă, Că-n curând au
obosit, Și când toate au amorțit
Mădulările rebele
Cam târziu au înțales
Că spre comun interes

Mai mult lucră decât ele
Cela cărui zic bârdan, Leneș, trândav și tiran!

▫ **În unire stă tăria** ▫

Nu-n zădar e scris pe aur

În latinelor rostire:

Crescunt parvae res concordia

(Lucruri mici cresc prin unire);

Făr-unire nu-i vârtute

În familii, nici în stat, Cum exemple mii trecute

De agiuns au arătat.

Un părinte bătrân foarte, Propriet acum de moarte, Vrând uni pe fiii
săi, Zis-au lor: Blem, feții mei, Cercați dac-a frânge poate

Cel mai tânăr dintre voi

Ceste dărzi unite toate, Iar în urmă spune-voi

Ceea care tari le face.

Din fii unul le-au luat, Dar zădarnic au cercat, Și dând altui mai
ghibace

Întrunit acel baston, Zis-au: Eh, de ești Samson!

Și acestui opinteală

Au dat numelui sminteală.

Mai cercat-au fiul mic, Ce și el n-au frânt nemic.

Cu toți timpul lor pierdură, Că unite-n legătură

Nici o dardă nu s-au frânt.

Atunci tatăl lor li zice:

Moale brațe văd aice;

Să v-arăt ce încă sânt

În asemenea-ntâmplare!

Dar când astă lăudare

O ieu fiii lui drept șagă, Bătrânelul tremurând

Întăi dărzile dezleagă

Și le frânge-apoi pe rând, Zicând: Fie-vă de știre

Că puterea stă-n unire.

Deci și voi, o, fiii mei, Într-un cuget fiți tustrei, Unul altui de-agiutori!

Cât trăia bătrânul lor

Li-nnoia adeseori

Acest sfat mântuitori, Și-n minutul de pe urmă, Care firul vieții curmă
Cu o inimă și-o gură
Fiii lui unirea-i giură.
După aceasta au găsit
Multe-averi de moștenit, Dar plântate-n socotele
Și-interesuri având grele.
Flămândă se-ndeasă-ndată
De vecini și veri o ceată.
Unii fac pretenții-n bani, Alți în sate și-n țigani, Însă-a fraților unire
Este scut de mântuire
Ș-apărându-se-mpreună
Teferi stau în grea furtună.
Dar duios-armonia lor
N-au avut un trainic spori;
Deși sângele-i îmbină, Egoismul îi dezbină.
La-mpărțelele averii
Unul darmă pe celalalt, Cu vecinii atunci verii
Înnoiesc a lor asalt
Și aflând pe tustrei frați
Între sine dezbinați, Strămoșasc-a lor avere
Se împrăstie și pierе.
Venindu-li-n urm-aminte
Pilda bunului părinte, Despre cele dărzi legate, Dezunite-apoi
sfărmate, Dorea fieșcare fiu
A-i urma, dar pre târziu!

▫ ***Cânele carele scapă lucrul, vânându-i umbra în apă*** ▫

Omul cu năluci viază, Lăsând lucrul cel vădit, Numai umbra sa
vânează, Precum cânele au pățit.

Acel câne dineoare
Pist-o apă curgătoare
Trecea cu pripire-n not, Țiind o friptură-n bot.
Când în apă deodată
Alt-asemene-i s-arată.
Cânelul atunci să pare

C-acea porție-i mai mare;
Deci vânându-i umbra-n apă
Nu numai că lucrul scapă, Ci când botul au căscat
Puțin di nu s-au-necat, Încât cu nimic din val
Teafăr abia scapă-n mal!

▫ **Musca și carul** ▫

*La ocazia compunerii Regulamentului organic
București, 1830*

La amiază, pe căldură, Se urcau pe drum la munte
Șase harnici cai de frunte
Înhămați la o trăsură.

Spre-a o face mai ușoară, Toți drumeții se coboară;
Caii însă asudau, Opinteau și iar mai stau, Când o muscă foarte iute
Au venit să le agiute.

Bâzâind pe ii îndeamnă
Și prin aer drum 1 însamnă;
Unde coama nu agiunge
Pe rând caii tot împunge.

Carul dacă naintează, Crede că-nsași ea l-au tras, Și-nmândrită-apoi
s-așază

Cărăușului pe nas.

Iar de stă la vre o râpă, Musca-atunci se face foc:

Zboară, -mpunge, -njură, țipă

Că stau roatele pe loc, Ca bătrânul capitan, Ce în cruntă bătălie

Cătră un asalt îmbie

Pe aprodu al său oștean.

Mai oftează musca mică

Că povara nu-i rădică

Și că dintre călători

Nu-i dă nime agiutori, Dar l-a sa bâzâitură

Nici pic caii iau aminte, Ci pășind tot înainte

Suie-n deal cea grea trăsură.

Atunci musca, stând, li zice:

Să ne răsufălăm aice

Dup-atâta osteneală!

Ș-apoi fără de sfială
Li mai cere legiuită
Pentru lucru mulțămită.
Așa unii multe ori
Se îndeasă la o treabă, Unde-s pre sânguitori
Și la vorbă și la grabă, Dar în faptă-s chiar bufoni, Minciunoși și
fanfaroni.

▫ **Moartea și nenorocitul** ▫

Un lemnar din cii sârmani, Plin de grijă și de ani, Cărând vreascuri
grele-n spate

Din pădure pe la sate, Se-nturna încetișor
La săracul foișor.

Obosit, neputincios, Pune sarcina sa gios
Și-și aduce aminte-anume
Câte suferă pe lume.

Că de când el s-au născut
Rele numai au văzut.

Fără vipt de multe ori, Fără somn adeseori, Toată noaptea-n gânduri
zace, Ziua nicicum are pace, Căci vataful rău și tont, Boierescul peste pont,
Birul greu și mii beilice, Doi ficiori și patru fiice, O soție sfăditoare

Viața-i umple cu lungoare, Încât vrând a-și face seamă
Ca să vie moartea cheamă.

Nesătoasa deci bătrână, Țiind săcerea în mână, Repede s-au arătat
Și ce vra l-au întrebat.

Văzând firoasa moarte, Spământat lemnariul foarte

Zice: Rog agiută un pic

Ceste lemne să rădic!

Moartea curmă toate cele, Omul însă-i mai dorit

A suferi mii de rele, Decât a fi mântuit!

▫ **Broaștele care cer un împărat** ▫

Nevrând broaștele s-asculte

De guvernul democrat, De la Zevs, cu strigări multe, Au cerut un
împărat.

Zevs, ce-i zân îndurător, Le-au trimes un domnitori

Pacinic, drept, cu blândă fire, Încât altul nicăire
Niciodată s-au văzut.

Dar din ceri când au căzut, Au sunat așa de foarte, Încât neamul cel
broscos, Bolând mult și mai fricos, Pin coșor, glodoase boarte

Tupil s-au acufundat

Și timp mult n-au cutezat

De-a scoate un cap afară, Să facă conțert de sară.

Suveranul îns-acei

Pe care l-au socotit

Că-i vun urieș cumplit

Ram au fost d-un copăcel.

Despre acesta mare teamă

Avea broasca care-ntăi

Au ieșit să iaie samă

Și să deie semn l-ai săi.

Dar abia de ramu-ncet

Tremurând s-au propiet, Iacă ș-alta vine-n urmă, După ea întreaga
turmă.

Apoi nu pre târzior

Tot aceli broscos popor

Așa bine s-au deprins

La fireasca bunătate, Încât sărea, înadins

Împăratului pe spate.

Păzind al său caractir, Toate sufere-acel Sir.

Însă broaștele rebele, Neastâmpărate, rele, Cătră Zevs iar au strigat:

Să ni dai alt împărat, Care mai vioi să fie!

Zevs atunce în mânie

Li trimete o cucoară, Care-mpunge, le omoară, Să arete a ei putere

Le înghite și-n plăcere

Căpăținile le sfarmă.

Iacă țipet nou și larmă

Broaștile au înălțat.

Atunci Zevs au detunat

Cu aceste aspre zise:

Broaște hâde, pare-vi-se

Că eu voi să mă supun

Cătră țipetul nebun?
Dac-ați fi avut voi minte, Trebuia să fi ținut
Pe guvernul de-nainte;
Dar după ce l-ați pierdut, Vă era destul odor
Acel pacinic domnitor.
Acuma vă dau un sfat:
Păstrați p-acest împărat, Nu cumva iar prin schimbare
Să dați pest-un rău mai mare.

▫ **Castorii** ▫

Lângă-o curte boierească, în grădină minunată, Un castor ș-a sa
familie trăia-n apa cea curată, De mănunți fii și fiice avea câte o păreche,
Casa lui era de bârne, dup-a țarei modă veche.

Ostenind cu ghibacie
Și păzind economie, Spre nutreț ave-n camară
Tot producturi de la țară:
Frunză, scoarță, nuci și ghindă, La prânz, cină și merindă.
Cu această rânduială
Trăiau fără de sminteală
În duratul foișor
Aci soți cu fiii lor
Fericți, d-ar fi urmat
Cu cest metod măsurat, Ce din neam în neam de fire
Li s-au dat spre moștenire, Și-n repaos gios trăind, Mai presus n-ar fi
dorind.

Dar o pildă prea străină
De-a lor sistemă-i dizbină;
Din apoasa lor camară
Ieșia adeseori, Pe răcoare, cătră sară, Cu soția-cel castor, Și
primblându-se prin lac
Scotea-n aer a lor cap.
Lua aminte și vedea
Ce la curte se dregea, Cât-armonie, lumină, Se lățea prin cea grădină,
Cum prin înflorit parter, Cu-nvățatul guvernier, Tineretul boierin
Dialect vorbea străin.
La aceste luând sama, A castorului madama

Începu la soț să zică:
Oare știi de ce, frățică, Firea e deosăbită
Într-un om și într-o vită?
Educația totdeauna
O preface în mai bună.
Pentru ce din castorași
Să nu facem cuconași?
Frate, să luăm, te rog, Dupr-a modei reglement, La copii de pedagog
Pe o vită cu talent!
Când în astă sfătuire
Stă să deie-o hotărâre, Li s-arată lângă mal
Veneticul papagal, Având pene verzi și mure, Ce din gros scăpând
afară
Și zburând din țară-n țară, După multe aventuri, Parcă înadins
chemat, Prest-un ram s-au așezat.
Și s-arete că nu-i mult, Vorovind aice cu sine
Cuvințele tot streine, La castori mult au plăcut, Că avea și o figură
Plină de învățătură.
Castoreasă, cu mirare, Cătr-a ei bărbat au zis:
Papagalul mi se pare
Al său plisc când au deschis
Că așa au răsunit
Ca mentorul din palat.
Buna soarte mi-l trimete
Pentru fiii mei și fete;
Să luăm în casă-ndată
Astă pasăre-nvățată!
Ca bun foarte-au fost castorul, a ști încă să cuvine, Câte-i propunea
femeia, el la toate zicea: bine!
Încât, fără avocat, Învoiala au urmat
Ș-un contract s-au iscălit, Unde chiar s-au lămurit:
Datoria
Și simbria
Celui ce pre fii învață, Hotărându-i pe viață
Și o pensie prea bună
De castană și d-alună.

Iată curs-acum începe
În principii să-l adăpe
Guvernorul papagal, Dizvălind a lui moral.
În timp nu îndelungat
Pre castori au învățat, Cu deplină sânguință, Papagalilor știință:
Cum să salte, să se strâmbe, Fără noime-a vorbi limbe, Capu-ascunde
sub aripe, Cum să șuiere, să țipe, Cum să de din cap, din coadă, Și mii lucruri
de plăcere

De bun ton și tot de modă.

Dar nu lungă mângâiere

Din metoda învățat

Cii părinți au fost gustat, Căci îndată ce din mici

Au crescut castori voinici, S-au văzut că ii o mie

Știau lucruri frumoșele, Numai nu știau acele

Ce castorii au să știe.

Căci de casnic interes

N-avea gust, nici înțăles.

Când părinții s-au trezit, Au scăzut ș-au bătrânit, N-avea cine să li deie

Bârne pentru-a lor bordeie;

La hambare nime cară

Provizioane de la țară.

Și părinții cii ușori

Pentru-aceea-au scăpătat, Că pre fiii din castori

Papagali au înformat.

▫ ***Ochii și nasul*** ▫

Urma ceartă dineoare între ochi și-un nas vecin, Cui din doi, după
dreptate, ochelarii se cuvin?

Advocat se făcu limba și pe nas îl apăra, Iar urechea, prezidentul, a ei
ziceri asculta.

Atunci limba, cu talent, Au zis cătră prezident:

Dreaptă pleacă-ni, ureche, Să auzi dovezi o mie, Prin înscris și
mărturie, Cum de epoca cea veche

Neam de nas, tot necurmat, Ochelarii au purtat

Și-i să cade ca moșie

Trecută-n paragrafie.

O comisie de mazâli, Rânduită chiar pe nas, Au găsit între movili
Brazda ce-ochelarii au tras.
Tribunalul va ierta, Se pot pilde arăta:
Fața dacă ar fi rămas
De-ntâmplări să n-aibă nas, Cine ar fi acel magar
Ca să poarte ochelari?
Din aceste, lămurit, După legi am dovedit
Cum că pentru nas anume
Ochelarii s-au urzit, Ș-ochelarilor în lume
Post pe nas s-au rânduit!
La această limbuție
Bravo-n sală au răsunit, Iar nasul de bucurie
De trei ori au strănutat.
Dar ghibace a noastră limbă
A ei sistimă o schimbă
Și chiar pentru altă parte
Paragrafuri tot din carte
Așa vederate au scos
Că au dovedit pe dos, Fără nici un pic favor, Nici prepus de
strâmbătate, Cum că ochii au dreptate
Preste ochelarii lor.
Dar urechea, care-n faptă
A limbei au înțăles
Mituirea în proces, Hotărârea-ncheie dreaptă:
Nasul drit de proprietar
Aibe preste ochelari, Ochii se vor mărgini
Prin ii numai a privi.

▫ ***Vulpea, momița și fiarele*** ▫

Murind Leul împărat, Fiarele s-au adunat
Pe temeiul legei lor
Să-și aleagă-un domnitor.
Deci corona din cutie, Ce-avu șerpele-n păstrare, S-au fost scos în
adunare
Să o cerce cui să vie.
Îns-oricâți o probuia, Nici unuia nu-i venea.

Că deși toți aveau gust, Având unii cap îngust, Corona pe nas cădea,
Alții gros și cap cornut, Încât ea n-au încăput.

Deci momița cea bufonă

Vru să cerce-acea coronă, Face șegi și mii grimase, Coțcării cu toate
clase, Încât cap-au lunecat

Și corona i-au intrat.

Asta aleasă ghibăcie

Minței sale dând protie, Toate fiarele o urează, Domnitoare o
proclamează

Numai vulpei n-au plăcut

Lucrul care s-au făcut.

Tăcând a ei sentiment, Ea-i face un compliment

Ș-au zis: Doamnă, o comoară

Zace-ascunsă lângă o moară.

Cred că altul nu o știe;

Deci aceasta după legi

Se cuvine, doamnă, ție!

Deși doamna iubea șegi, Cu argint nu șugua, Ce supt stâncă-l încuia.

Spre-a nu fi deci înșălată, Cu vulpea aleargă-ndată

Să apuce-acel odor.

Dar, aleu, a ei picior

Începu în o capcană

Ce au prins pe suverană.

Atunci vulpea au urlat

Și pe fiare-au adunat, Iar momiței au zis: Vezi, Vrei pe noi să
guvernezi

Și nu știi a te purta

Pentru chiar persoana ta!

Așadar toți o distronă, Declărând în deplin vot

Că puțini în lume pot

Vrednici fi de o coronă.

▫ **Minciunile** ▫

Într-o sară foarte lină

În primblare am ieșit, La Copou, lângă grădină, Să răsuflu-aer dorit.

Când, văzut-am deodată

La stat mare o figură, După modă îmbrăcată.
Dar, precum fac cii săraci, Purta-n umere desaci.
Dar nu am însemnat
Di-i femeie au bărbat!
Mă mir d-acel venetic
Și întreb atunci de nume.
Stahia-mi răspunde: N lume
Intrigă oameni-mi zic.
În această țarnă bună
Straturi samăn de minciună;
De calumnie, de crezare, Grânul meu amestec are;
Nâobosită-n lucru sânt, Dintr-un trec la alt pământ, Însă nicăire nu-i
Ca pe malul de Bahlui, Pământ gras pentru minciune, De se face de-a
minune.
Ș-apoi tot aici, c-un preț
Foarte bun, astfeli nutreț
Să întreabă și să cată
Ca o poamă delicată.
Pentr-acest product mănos
Orice timp e priincios;
Săcetă au umezală
Niciodată-i dau sminteală.
După-această, a sa mână
Iute samănă-n țărână;
Un grăunte nu se pierde, Iată tot ogoru-i verde.
O minune! Ntr-un minut
Ierburile au crescut;
Înfloresc, ș-apoi pe loc
Amu spicele se coc, Încât toat-acea câmpie
Au produs minciuni o mie.
Cele ce cu ochii văd, Pipăind abie le cred.
D-oameni îns-atunci o ceată, De minciuni nouă-nsătată, Case și copii
lăsa, La cules se îndesa.
Mândru-i fiecare spic, Dar denuntru nu-i nemic.
De-a gusta toți să îmbie;
Altul pune în cutie

Trufandale înfoiete, La ținuturi le trimete, Văd colo femei frumoase,
Deși ceva minciunoase, A culege au mare dor

Minciunile de amor.

Îngiositul în trufie, Neavând altă meserie, De novele, care-i plac, Își
culege un plin sac.

Speculanții de pe loc

Pe la bolte marfa cară, Ca s-o vând-în iarmaroc

Și pin târguri de pin țară.

Cii ce-ascultă pe la ușă

Și veninul poartă-n gușă, De bun nume răpitori, Culeg intrigi dintre
flori.

Când prin chipuri feliurite

Unu-ncarcă, altu-nghite, Deodată

Se arată, Coborându-să din ceri, Luminosul adevăr.

Nici un vâl pre el umbrea, Fachie-n brațul său ținea.

Abie sânta cea figură

Aruncă o căutătură, Iute, cum au răsărit, Farmăcul au și pierit,
Ș-oamenii s-au minunat

Cum așa s-au îngânat!...

Adevărurile presfinte, Auzi calda rugămintे:

Între noi etern te-așază, Mintea noastră luminează;

D-aici intriga să piară, Ce pre noi vra să dezbine, Și poporul de prin
țară

Să se-ncreadă numa-n tine!

▫ **Momița la bal masche** ▫

Un filosof, ce afluă

A științelor secret, De pe lume adunasă, Pentru public cabinet, Dupre
sistematic plan:

Scoice, pești din ocean, Fiare, paseri cu verzi pene, Bolovani și
buruiene, Crocodili de pe la Nil

Și tablo de Rafail.

Iar apoi cel învățat, De un gust, de o capriță, Pentru sine-au cumpărat
Mare, tânără momiță.

Care-i zic orangutan

Și-i de țărml african.

În cărți ziua îngropat

Și-n negrală împlântat, După lucru-ostenitor
Iubea șaga uneori, Și, lăsând doparte tomul, Învățatul meu, ca omul, Să
se poată răsufli, Cu momița se giuca.
Deci, voios vrând să petreacă
Sara unui carnaval, Pus-au straie ca să facă
Cei momițe pentru bal, Ca s-o ducă acolo
Mascuită-n domino.
În costum înaurit
Contrabandu-au mistuit;
A ei ceafă-i învălită
Cu o freză încrețită, Pune-n capul cel flocos
Un beret cu fiong tufos, Mijlocul cu brâu încinge, Și în scarpe talpa-i
strânge, Brânca-ascunde în mănuși;
Nasul, roș ca pipăruș, Ș-a ei bot, să nu-l cunoască, Le acopere cu
mască.
Așa merg, fără ciocoi, La teatru amândoi.
Filosoful intră-n sală
Și momița cu-ndrăzneală, Ce cu grație cochetă
Ține-n brâncă o lornetă.
Aici află adunare, Mii lumini și vuiet mare, Sărituri, cacofonie, Grații
date cu chirie.
Fiecare, ca turbat, Intră unde-i îndesat;
Unul altuia în pripă
Sub nas, la ureche țipă;
Multe masce sunt frumoase, Dar ca lumea-s minciunoase;
Aici vezi pe un nălban, Având portul și organ
Unui doftor la consult, Latinește vorbind mult.
Vezi din școală un băiet
Cu cunună de poet;
Dama care-o lume-nșală
Vezi cu hohot de vestală;
Jidovul din Podul-Vechi, Îmbrăcat ca erou grec;
Ș-advocatul cel limbut
Gioac-aice rol de mut.
Prin astfeli de iarmaroc
A mei oaspeți își fac loc.

Filosoful prin desime
Trece, dar nu-l caută nime;
A momiței pas mărit
Și străina ei figură
Asupra-i tot au țintit
Adunărei căutatură.
Cu zâmbire fiecare
I șoptea niscai cuvinte, Dar momița cu-ngâmfare, Tăcând, trece
înainte.

O asemenea tăcere
Și măreața ei vedere
Pe toți umple de mirare, Încât sună întrebare
Cine masca cea să fie?
Și idei s-aud o mie.
Cu respect unii se-nchin, Crezând că-i un prinț străin.
Unul zice: L-am aflat, Il arăt a sale-odoare
Al Ungariei magnat.
Altu-apoi: O, frățioare, Din tăcerea sa nu vezi
Că-i un milord irlandez?
Giură însă-a lui vecin
Că-i de Hina mandarin.
Fiecare-au socotit
Că pe mască au găcit;
Pre ea toți în giur urmează
Și i se recomandă.
Iată, pentru rande-vu
I dă-actrița-un bile-du;
Poliță i dă bancheriul
Minunatul hap spițerul, C-un cuvânt, pe cea momiță
Toți o cred d-aleasă viță.
I fac curte și-i să pleacă, Ca protectoră s-o facă, Iar pe omul învățat
Nici în samă l-au băgat.
El atunci, plin de mânie, Ast-a lumei nebunie
Ca să rebde nu mai poate, A momiței mască scoate
Ș-apoi zice asta vorbă:
Fără crier, turmă oarbă, Tot e bun ce e strein, Vezi la cine te închini!

Sistema ți-i părtinire, Interesul și-ngiosire;
Meritul cel învățat, Cugetul cel mai curat, Sentiment de omenire
N-au la tine prețuire, Și mai bine-ți place-o vită, Ce-n minciuni
îmbrobodită, Neștiința și-nfoiere
Le ascunde prin tăcere!

▫ ***Iepurile și amicii săi cei mulți*** ▫

Nu-i în lume fericire, nici plăcere mai dorită, Decât s-aibi amic de suflet și-o femeie-nduioșită.

De iubești pe mulți deodată, la mulți dacă te închini, Agiutori nu află în nime când nevoile îți vin.

Un sur iepure odată, De o fire minunată, Între iepuri filantrop, Trăind viața în galop, Cât putea pe fiecare cu ceva îndatorea, Și pe vita mică-au mare văr și frate o numea.

Într-o zi de dimineață, Sorbind roua din verdeață, Iac-aude prin strâmtori

Buciumând pe vânători, Și haliciul din seneață, Îi trecu pe la musteață.

Cum că-i foarte slut la Prut

Sărmănelul acum vede;

Fără-a pierde un minut, În călcăii lui se-ncrede.

Se rădică-n două, aleargă, Tremură chiar ca o vargă, Stă, răsufală-un pic, ascultă, Mânat iar de spaimă multă

Prin râpi fuge și tufari.

A lui urme ca să-nșele, Face multe vârtejele, Până scapă de ogari, Și-obosit de fugă, acum

Se lungește chiar în drum.

Ah, ce dulce bucurie

În cumplit-acela val

Au simțit, când pe câmpie

Alergând văzu un cal.

Zisu-i-au deci: Frățioare, Ca să scap de vânătoare

Să te-ncalec puținel, Sprinten tu, eu ușurel, Este-a cailor virtute

Pe vecinul său s-agiute!

Nechezând calul îi zice:

Vei da gios de pe cerbice!

De aceea-alege-n urmă.

Călăuz mai bun din turmă.

Vinea taurul cel gras, Însă cu mai iute pas.
Pre el iepurile giură
Ca să-l scape de friptură.
Cornoraticul vecin
I răspunsă c-un suspin:
În secretu-ți spun că-n luncă
Mă așteaptă-o mândră giuncă;
Și tu iepure galant
Datoria știi d-amant!
După taur vine-apoi
Un bătrân bărbos căproi, Dar nici ista vra să-l ducă, Zicând că la mers
hurducă.

Iată că-ntre cii ce trec
Vinea ș-un lânos berbec;
Ce și el ceru iertare
Că de-agiuns povoară are, Ș-apoi jocuri de noroc
Nu vra peste-al său cojoc.
Spre vițelul care rage
Bietul iepure se trage
Ș-agiutori ceru duios
De la vărul credincios.
Să mă-ncaier, zisă, -acum
L-așe certe de pe drum?
Sinior iepure, Ț-oi spune
Razim în mine nu pune, Când bătrânii din cireadă
Nu s-amestecă la sfadă.
Că sunt fraged, tu știi bine;
Plânge-voi deci după tine, Și-n pieire timpurie
Mângâierea asta-ți fie!
Mă despart de tine greu, Că ogarii vin, aleu!

▫ **Soarele și negura** ▫

Prin tăria cea azură
Trecând soarele de vară, A lui rază-așa căldură
Săgetat-au preste țară, Că apele a unui lac
Toate-n aburi se prefac.

Deci aceste-aburele
Agiungând la-naltul lor, Uitând chiar, ca inimi rele, Cui datoare-s cu
noroc, S-aduna, se îndesa, Ca-nchegându-se în nor
Doar să poată-ntuneca
Pe-a lor binefăcător.
Însă-atuncea dreptul soare
La-ngiosita cea estime
Zisu-i-au: Uitat-ai oare
Cum agiuns-ai la-nălțime?
Pentru-asemenea trufie
Vei simți a me urgie!
Deci îndată a sale rază
Cu putere scânteiază, Norul, umbra au pierit, Negura iar se desface, Și
de unde s-au suit
În tinos lac iarăși zace.

▫ ***Lupul prefăcut în păstor*** ▫

Un lup foarte ipocrit, Având mare apetit
Pe o turmă grăsulie
Ce păștea în o câmpie, Socotea că a lui plan
Nemerit s-ar fi făcut
Dacă-n straie de cioban
Vizetă i-ar fi făcut.
Deci pre spate-o glugă-ncinge, Coapsele-n ițari le strânge, Spre-a-și
ascunde a sa față
Pune-n cap o pălărie;
Ca păstor curat să fie, Din un ram își face o cață.
Și vicleana ligheoaie
Ie subsoară o cimpoaie.
Chiar ca Trifon îmbrăcat, Pe-a sa cață rezemat, Lupu-ncet
se-naintează, Când păstoriul repoza, De somn câinii se-ngâna, Dar nici turma
era trează.
Ipocritul, bucuros
De prilej așa frumos, Avu încă ș-o idee, Ca cu portul cel mințit
Să înșele nemerit
Și un chiot să mai deie.

Dar aceasta-i strică tot;
Deschizând flămândul bot, Așa foarte au urlat, Că pădurea-au răsunat.
Se treziră la-acel ton
Turma, câinii și Trifon.
Bietul lup se încurca
Pe ițarii săi și-n glugă, Încât nu putu să fugă, Nici macar a s-apăra.
Un fățarnic cât d-ascuns
Nu rămâne nepătruns.
Sune-ursariul numa-n surle, Cine-i lup ca lup să urle.

▫ **Stânca care fată** ▫

Stânca odată, Îngreunată, Gemea și se văieta, Încât din giur s-aduna
De mami și de moașe cete, Crezând că ea va să fete
Un târg ca Iașii măcar.
Vuiet, sunet în zădar, Căci stânca când au născut
Un spân șoaric s-au văzut!
Astă fabulă s-apleacă
Cătr-acii ce vor să facă
Lucru mare pre pământ, Ș-apoi iesă numai... vânt!

▫ **Două spice** ▫

Cu-nălțată, mândră frunte, Un deșert spic defăima
Pe un spic plin de grăunte
Ce în gios se atârnă.
Zisă deci l-a lui vecin:
De râs lucru-i curios
Că ții capul așa gios!
Îns-atunce spicul plin
Au răspuns l-această ceartă:
Nu doresc a mă schimba;
A mea frunte-aș rădica
Când c-a ta ar fi deșartă!

▫ **Ursul, pasărea, șerpele și momița** ▫

Un sălbatic urs de munte, Cu ochi mici și lată frunte, Vrând să-și facă o
carieră

În a curței naltă sferă, Unde trăia vite o mie
Sub a leului domnie, De vecini au întrebat
Cum să între la palat?

Mergi, momița au zis, sărind, Pasărea i-au spus cântând, Șerpele-i dă
un alt plan:

Vrând a fi bun curtezan, Mergi pe pânțece, vecine, Târându-te ca
mine!

▫ **Albina, țânțarul și musca** ▫

Lui poeta Paraplin

Ce prin versuri strâmbo-drepte

Pe Esop vre să îndrepte

Apologul ista-nchin.

Primăvara chiar în zori, Când sufla o boare lină, Zburând iute o albină

Culegea miere din flori, De la roză peste crin

S-așeza, și din pahar

Ce adânc li sta în sân

Sugea dulcele nectar.

Pe când ea se ostenea, Făr de lucru petrecea

Musca și un mic țânțar

Ce ne supără-n zădar.

Amândoi trăiau pre bine

Ș-având ligă între sine

Pe iarbă s-au așezat

Și-n științei lor putere

Despre metodul dezbat

Cum se face bună miere.

Pare-mi-să că la gust, Zisă musca cătr-albină, Cum faci miere din cel
must

Ea nu poate fi mai fină.

Dar amestecul, prepun, Pentru nerve nu e bun.

Deci aș crede că în loc

De tei, roză, busuioc, Să iei ceapă, mândragună, Ce fac miere mult mai
bună.

Iar țânțariul cear, – au zis, Este aflare

Foarte mare, Dar precum anțărt am scris

O idee minunată
Într-o foaie învățată, Nu lua ceara din floare, C-a fi mai luminătoare,
Mai vâscoasă și mai plină
De-i lua-o din rășină.
Când făcea congresul lor
Pentru a industriei spor, Biat-Albină cu răbdare
Tot urma a ei lucrare.

▫ **Consultul** ▫

Dineoară-n sat la țară
Un boier pătimea mult, Încât din giur s-adunară
Doftori doi la un consult:
Din Cotnar, domnul Mergrău, Iar Binmerg de la Hârlău.
Cel din urmă-ncredința
Că boierul va scăpa, Când întâiul da parolă
Că boierul cu-a lui boală
Va purcede împreună
Unde moșii se adună.
Dizuniți la-nvățatură, Îmbii scriu două rețete, Dar boierul cu-acea cură
Nu putu să se îndrepte.
Deci pe când îl îngropa, Doftorii se disputa.
Zicea unul: S-au trecut
Precum am fost prevăzut.
Altul, în rostul latin, Au vădit chiar adevărul:
De mi-ar fi urmat deplin, Sănătos era boierul!

▫ **Lupii și oile** ▫

După ce au fost trecut
Mai mult decât ani o mie
De-ncruntată dușmănie, Lupii pace au făcut
Cu păstorii și cu turme.
La îmbi de folos era
Ca masacrul să se curme, Diși lupii i dizbârna, Păstorii din a lor piele
Făceau bune cojocel, Încât oaia-n liniștire
Nu putu mai ca să pască, Dar nici lupul cu lesnire
N-au putut ca să răpească.

Drept aceea, întemeiet
Un tractat s-au încheiet
Ș-ambe părți dau spre tărie
Cuvenită chizășie:
Lupii dau pe lupișori, Oile pe câinii lor.
Având pacea iscălită
După forma legiuită
Prin ghibacii comisari, Ce era de neam măgari, Urma liniștea în țară;
Pe cât lupii tinerei
N-aveau dinte, n-aveau ghiară, Au fost blânzi ca niște miei.
Dar îndată ce la trup
Din lupșor ieșit-au lup, Apetitul firesc mână
Să se-ncrunte la o stână
Ce-i lipsită de păstori.
Atunci lupii răpitori
De oi și de mei o sumă
Prind, despoaie și zugrumă;
Câinii, a turmei tărie, Ce dupre acel tractat
Adormise-n lupărie, Tot de lupi s-au zugrumat.
Încât iată adevărul
S-au vădit și astă dată:
Cum că lupul schimbă părul, Dar sistemul niciodată!

▫ ***Asinul și fluierul*** ▫

Pe o holdă săcerată
Păscând asinul odată, Din tâmplare au văzut
Fluierașul cel pierdut.
Vre, mirându-se, să știe
Di ce lucru a să fie
Lemnul cela găunos?
Deci l-întoarnă-n sus, în gios, Tot cu botul său l-împinge, Îl amirosă
și-l linge, Când, suflându-l, au sunat
Viers ce n-au fost așteptat.
Măi, măi, strigă-n bucurie, Acest sunet d-armonie
Au vădit c-ascuns talant
M-au merit de muzicant, Ș-astăzi nările-mi răsună

Pruba-n lume cea mai bună
Criticului pizmătar
Că viers face ș-un magar.

▫ **Erostrat** ▫

Era seară și-ntre nouri soarele s-acufunda, Când din Efes tot poporul
de la jocuri se-nturna;

Cuprins încă de plăcerea a priveleștei frumoase, Vorovea despre
minunea luptelor mult maiestroase;

Deodată, prin tuneric, ceriu-n giur au scăpărat;

Tot poporul stă pe loc

Și-nturnând spre Efes ochii, templul cel mai minunat

Îl văzu cuprins de foc.

Îndărăpt aleargă iute, spăriet acel popor, Ca să afle d-unde-i focul, ca
să deie ajutor.

Pintre fum, prin caldă boare, Prin scânteielor lucoare, De aproape
agiungând, Iată că au însemnat

Un om repede mergând;

Era acesta Erostrat.

Ca turbat de nebunie, Ținea-n mână o făclie, Și prin strigătul cumplit

A sa faptă au vădit.

A poporului, deci, ceată, De mânie înfocată, La giudeț pre el îl cheamă

Și-osândire cere dreaptă

Pentru astă crudă faptă;

Erostrat stă fără teamă.

Îl întreabă ce păcat

L-astfel faptă l-au mânat?

Cercetează dacă n-are

Vun cuvânt de apărare.

Ori din groapa-ntunecată

Furia înveninată

Fărmăcat-au a sa minte, Încât barbar s-au atins

De atâte lucruri sfinte, Pe Diana au aprins.

Au dărmat a ei icoane, Prețuite-n milioane, Templul ei au nimicit, Ce-i
lăcaș de zei dorit

Și-i misteriu de lege, Faima Greciei întreg!

Dar Erostrat, nepătruns:
Dede atunci acest răspuns:
Am dorit ca al meu nume
Cunoscut să fie-n lume;
Iată-mi fapta și prihana, De-asta ars-am pe Diana!
Inima-mi de venin plină, Mintea fără de lumină, De ambiție orbit,
Neputând să fac nimic, Lucrul ce-i de alții urzit
Hotărât-am ca să-l stric.
Vreo muștrare nu îmi vine;
Trist Efesul ca să fie, Nu cer alt decât de mine
Să vorbească și să scrie!
Dar giudețul declărează: O, de răle făcător, Prin virtute să câștigă
numele nemuritor!
Cel ce criminale face, de ambiție îndemnat, Bună faimă nu câștigă, ce
în veci e blestemat;
Vei muri la întuneric, defăimat de-ntreaga lume, Și epoca viitoare n-a
cunoaște al tău nume!

▫ ***Cărările și calea dreaptă*** ▫

Spre o cale grea și lungă
Călători doi s-au unit, Deși ii aveau s-agiungă
Scop cu totul diferit.
Numa avere să adune
Unuia foarte-i plăcea, Pentru-aceasta el de bune
Orice mijloace credea.
Celalalt, în curăție, Câștig strâmb nu căuta, Fără de fățarnicie
Dreptului se închina.
Ista, deci, cu sigur pas
Tot pe drumul drept au tras, Dar șiretul călător, Pintre nobili și popor
Trecând, în gândul său zice:
Nătărăul las să ție
Drumul lung; eu prin potice
Voi cârni cu ghibăcie, Că pre astă scurtă cale
Deseori am fost găsit
Titluri, laude și parale;
Uneori le-am și răpit!

Fața, vorba, tot le schimbă;
Pe cărarea cea mai strâmbă
Tupil se înainta
Tot în stânga, -n dreapta ba!
Ori pe unde el se duce
Ceva trebuie s-apuce;
Fiind toate de al său plac, Nu ferește nici un lac, Ce înainte ca să poată
Pân la brâu în tină-noată, Ş-încărcat cu grea povoaară, Deși plin e de
ocară, Împroșcat de tot și uns, Așa la scop au agiuns.
Însă toți îl defăimau, Cu degetu-l arătau.
Omul bun, cu mică parte, Ce pe drum drept au călcat, Au sosit pe altă
parte
Sărac, însă tot curat!

▫ **Sălbaticul și călătoriul** ▫

În adâncul unei stânce, În deșertele pustii, Un sălbatic ș-ai săi fii
Au pus mursa lor să mănca;
Cu femeia-n giur șădeau
Peste-o piatră, Lângă vatră, Și copiii lor sorbeau.
N-avea șervet, nici cuțit, Dar bun foarte apetit.
De fortună ca să scape, Un nemernic călători, Răzbătut de a ploaiei
ape, Au intrat în groapa lor.
Sălbaticu-n sărăcie, Fiind plin de omenie, Deși nu l-au așteptat, La
ospăț l-au îndemnat.
Oaspele, înflămâzlit, Să aștepte n-au voit
De două ori ca să-l invite, Dar dintăi din a sa gură
Peste degete-amorțite
Boare suflă de căldură;
Apoi în aceea zamă, Fiind caldă, suflă iară.
Sălbaticul mult se miară, Zice: Asta cum să cheamă?
Una zama-mi răcorește, Alta mâna-mi încălzește.
Di-i așa, oaspelui zice, Poți să mergi de-acum de-aice!
Zău! drept mă va feri
Cu un om a locui
Carele din a sa gură
Când frig suflă, când căldură.

▫ **Peștile și păscariul** ▫

Un mic pește, Mare-a crește, Dacă zile va avea;
Dar prinzându-l tu abia, Să-i dai drumul, iar să-ți vie, Ar fi mare
nebunie!

Un crap încă foarte mic, Fiind încă chiar pitic, Păscuitu-s-au odată
În o apă turburată.
Când păscariul l-au văzut
Au zis: Bunu-mi început, Unul mulți va să-mi câștige, Și cu ii pe tine-oi
frige;

Deci în sac așteaptă-un pic!
Crapu-i zice-n a lui limbă:
Ce-i să faci c-un pește mic?
Cu un mare, rog, mă schimbă, Că în zamă sau friptură
Nice-s de-o îmbucătură;
Lasă-mă să mă fac crap, Că de undiță nu scap.
Ș-apoi preț va da becierul
Să mă ducă la boierul, Când acuma până-n sară
Osteni-vei tu aici
Ca să scoți din apă-afară
Mizerabilii pitici!
Dar păscariul flămânzit, Care zama-n gând o soarbe, Nu se-nșală
d-aste vorbe

Și-n acest chip i-au vorbit:
Ce ghibace ritorie
Dizvălești acuma mie, Să te duci l-a mea odaie, Acolo în o tigaie
Când în cald unt vei pluti
Mult mai bine-i sfârâi.
Căci proverbia e bună:
Ce-i în mână nu-i minciună.

▫ **Giudecată nouă a lui Paris** ▫

Între timpul vechi și-acuma, oare cine nu-nțalege
Că e mare diferire la nărav, la gust și lege?
Plin de gară și proțesuri neastâmpăratul om, Astăzi pentru milioane,
dar atunce pentr-un pom.
Ca femeia-atunci și zâna

Să se laude au voit, De aceea s-au sfădit
Iuno, Venus și Atina.

Pentru asta, la un munte, care Ida se numea, Unde Paris, păstor tânăr,
turma sa de oi păștea, Au venit pe-ascuns tustrele, Ca să giudece pre ele

Și la mai mândră femeie

Dorit pomul ca să deie.

Deci l-acela păstorel, Tânăr, blând și frumușel, Toate zânele jaluze
Se ruga prin ochi și buze.

Una minte-i giuruia, Alta averi i hărăzea, Iar a treia mult favor

La frumuseță și l-amor.

Abia Paris au ochit

Pe-ntriita cea minune, Avere-au disprețuit, N-au voit înțelepciune, Ce
frumuseței pom au dat.

Însă azi, Un așa caz

În alt feli s-au giudecat, Nu-ntre munți, c-acel cioban, Ci șezând pe un
divan;

Paris, de modernă lume, Care-noată în parfume, Vede-ntrând la el trii
zâne, D-osăbite daruri pline, Cea-ntăi, aspră la figură, I-au zis: Te voi
înzestra

Cu înaltă-nvățătură, De soț dacă mi-i lua!

Abie-au zis, și-a doua zână, Chiar ca Vinera frumoasă, Au intrat de
grații plină, Și sub genele umbroase

Două stele-i scânteia.

Mult nu cred c-a fi zis ea, Că triumful unei fete

E d-agiuns ea să s-arete.

În asemenea minut

Cel mai drept giudecător

Paragraf-ar fi pierdut.

Chiar și-al nostru matador, Pe când sta ca fermecat, Zân-a treia au
intrat.

Era asta grăsulie, De ani nu pre timpurie, Era-n rochie strălucită, Dar
la față cam urâtă, Și în spate, ascuns de vel, Firea-i dădu un muncel.

Mare nas, cam roșă coamă, Dar de tot îmbrilantată, Și-n casetă
ferecată

D-olandeji ducea o soamă.

Toate aceste, ea zicea, Cu mine-mpreună ia!

De departe apoi ținea

De noblesă-un pergament
Și-n rezervă, iată vine
Un decret de prezident.

Văzând haruri sunătoare, Titluri, prețioase-odoare, Acest Paris, plin de fum, După moda de acum, L-Afrodita și Atină, Cu politică să-nchină;
Pre cap pune a sa marcă, Buzunarii îi încarcă, Și spre a fi deplin ferice
În giug pune a sa cerbice.

▫ **Călătoria și câni** ▫

Dineoare, un om pacinic, de mii grije-mpresurat, Pe o cale, în amurgul, trecea-aproape de un sat.

Dulmecând pre el un câne, începu cumplit să latre;

De asemenea și alții, din bordeie și din șatre, Păzitorii câni de stână, cu dulăi ș-ogari urla, Cât de vuietul sălbatic toți munceii răsuna.

Asurzit, plin de mirare, întrebă pe câni nu-s cine:

Zgomotul și astă larmă, spuneți-mi, de unde vine?

Însă nimene putut-au ca să deie vrun răspuns, Că lătra câni, cățeei, din tunicul ascuns, Făr-a ști, cu toți, de ce

În lătrat se întrecé!

A deșertului om asta este chiar icoana vie:

Cel rău scoate o minciună, alt nebun adaoge-o mie, Strigă, flacăra învită, Făr-a ști de ce-i stârnită!

Focul din scânteii precum, Născând, toate le preface

În cenușă și în fum, Așa-a oamenilor pace

O minciună au surpat

Și pe frați au dezbinat.

Deseori virtutea sântă prin intrigă s-au pierdut, Socrat pentru-o calumnie cupa morții au băut, Aristid s-au dișterat, Știpion s-au defăimat, Staturi mari, ce-au înflorit, Tot de-acest rău au pierit!

▫ **Aurul și fierul** ▫

Un blanc galbăn scânteios, Gemând sub ciocan vârtos, Plângea soarta sa odată:

Ori să poate să mă bată

Înghiositul crud metal

Care-l calcă pân ș-un cal?

Dar ciocanu-i zice: Frate, Este vechi ist adevăr

Că pre aur fierul bate.

Un popor ce n-are fier, Curaj n-are, n-are armă, Să defaimă și să sfarmă.

▫ **Cuvântul lui Socrat** ▫

Socrat casa când zidea, Din vecinii fiecare

Câte-o critică zicea:

Unul că proporție n-are, Altul c-a ei împărțală

E făcută cu sminteală.

Pentru-un om de a lui clas, N-avei unde a face-un pas;

Și s-uniră toți să zică

Cum că casa era mică.

Socrat spusă a sa dorință:

De-ar da zâna de Atină, De amicii cu credință

Casa mea să fie plină!

Zicea Socrates cu minte și în astă întâmplare, Pentru cii ce amici se cheamă, casa lui era pre mare.

Că tot omul și aice

După moda veche zice

Că-ți este amic prea bun, Cine-l crede e nebun!

Nu-i nemică mai ușor

Decât de prietini nume, Însă foarte rareori

Unul poți afla în lume!

▫ **Diogenes** ▫

Diogenes, în Atina, Unde strălucea lumina, Un barbat era mintios, Însă giudecat pe dos.

Că-i filosof unii spun, Alții că au fost nebun!

Dar de asta nu mă mier

Căci un om cu caracter

Nebunie când nu face, Care cetei oarbe place, Deseori în astă lume

De nebun câștigă nume.

Cu sistemul ce avea, Cu puțin se sătura, Cu apusul adormea, În răsărit se scula;

Toți ziceau că e smintit, Dar el era fericit.

A lui port ș-a sa figură

Nu făcea macar trii bani;
La frig cum și la căldură
El purta de triizeci ani
O manta de tot cârpită, Pălărie bortilită, Locuia în un antal, Unde
vorbea de moral.

Ospătând odată-o ceapă
Și cu palma băund apă, Văzu piața-mpodobită
Cu o statuă sculptată.

La ea merge, -n genunchi pică
În sus mânele rădică, Și plecat ca cerșitor
I cerea un ajutor.

Dar un grec, trecând, i zisă:

Filosoafe, pare-ți-să

Că di-i cere noapte, zi, Ruga ta s-a auzi!

Ori nu vezi c-acea figură

E de piatră săpătură, Fără cuget și simțire, Vrun suspin nu o pătrunde!

Diogen atunci răspunde

Însămnat-acest cuvânt:

Oamenii ce alta sânt?

Prin a petrei închinare

Eu aice mă învăț

Pe al omului dispreț

Ca să-l sufăr cu răbdare!

▫ ***Clopotul și limba lui*** ▫

Ah, ce soartă înfiorată!

Zicea clopotul odată

Cătră limba ce-l lovea.

Ușor lucru ți se pare

A urla fără-ncetare

Atât vuiet și de ce?

Di ce, nu știi, limba-i zice, Aninatu-m-au aice

Să-ți dau ghionturi nencetat.

Pe frânghie-ntreabă, vere, Ea mă trage cu putere, De-am lovit, am
ascultat.

Clopotul de la frânghie

Di se mișcă vra să știe, Di ce trage cu amar?
Dar frânghia răsucită
Zice că pre ea învită
Însetatul palamar.
Palamarul de-altă parte
Zice: Popa știe carte
Ș-a suna m-au rânduie.
Dar, aleu, de-atâta sunet, Gemet, vuiet și răsunset
Bietul popa-au asurzit.
Di-l întrebă di ce, de unde?
El n-aude, nici răspunde, Ce din cap semne făcea, Și pre clopot îl
supune
Vuietul tot să răsune, Fără a ști macar di ce.

▫ **Oile** ▫

Apolog

Imitație

Eu nu știu di ce acuma, ca în timpul cel trecut, Alte vite chiar ca omul
nu au dar de limbuție?

Căci în epoca străveche, cum făcutu-ni-au știut
Esop, Lafonten în Franța și nu-s Cine-n Românie
Zburătoare, târâitoare și cvadrupede animale
Discutau politici cvestii prin camere și tribunale.

Pe atuncea de oi turme cu ai lor berbeci și miei

Alegeau acele câmpuri unde ierbele-s mai bune, Rumigau trifoi și
cimbru pe podișuri și prin văi, Fără a fi privighete de păstori pe la pășune,
Nici de zer și d-a lor lapte n-au fost vasăle umplute

Nici de lână dispoiete sau la măcelari vândute.

Îns-acea independență și dorita liberta

Cătră care ș-oaia aspiră au avut defecte grele, Cum în viața sa putut-au
fiecare observa

C-orice stare au meserie nu-i scutită de-a ei răle, Noi videm pe toată
ziua pentr-a omului pacate

Că cu binele și răle deseori sunt îmbinate.

C-atunci când lănoasa turmă păștea-n pace, deseori, Îndemnat de
foamea cruntă, stând la pândă în pădure, Nempacat nimic, chir lupul, ce e-al
oilor fior, După instinctul ce natura dădu cestor creature, Negăsind o

rezistență de pe câmp, au chiar din stână, Zugruma și înghițea oaia cu ciolane și cu lână.

Cunoscută-i astă soartă ce domnează pre pământ, La ea oamenii și toate animale-s osândite, Acel mic să face prada celor ce puternici sânt, Precum cel mai mănunt pește de cel mare să înghite

Ș-operatiă asta-n lume tot asemenea s-a face, Dacă cel ce au urzit-o în alt feli n-o va preface.

Dar precum în toate zile nime nu s-a îndoi

Că abuzuri învechite și deprinderile răle, De ar fi nepedepsite, într-atâta ar spori, Încât nu numai de lână, ce ni-ar dispoia de piele;

Când asemenea sisteme pe la oameni aplicate, Între ii ar stârpi o parte pe celaltă giumătate.

Așa deci, precum cerusă interesul general

A lua-se fără preget o energică măsură

Contra răului lățire, ce la toți ar fi fatal, Dizvălindu-se o cvestie de asemenea natură, Au voit să se consulte în obșteasca Adunare

În ce mod să se ferească de acel pericol mare.

A să ști se mai cuvine că în secolul antic

Societatea primitivă ce au fost încă sălbatică

De guvern avea o formă, precum cronografii zic, Parte aristocratică, iar parte democratică, Și-n congres când chema legea, neputând toți merge deci, Trimiteau din sânul turmei deputați pe-ai lor berbeci.

Doară nu c-ar fi berbecii de natură alt popor, Căci și ei ca și confrății născuți fură tot din oaie, Dar mărimea și puterea, respectul și mare onor

Ce avea în Zodiacul prezentantul a lui Gioae

Pe berbeci considerat-au ale turmei scutitori, Venerat-au și-ascultat-au ca părinți și senatori.

Încât oile adunate în colegi electoral, În complet, toți mandatarii c-o foarte magioritate

Au ales berbeci puternici prezidenți la tribunal, A comunei cvadrupele legiuit reprezentate, Având fiecare instrucții și-un imperativ mandat, De care să nu s-abată pe a lor coarne au giurat.

Așadar la o poiană într-o zi s-au adunat

Din cotunurile țarei deputați de toate trepte, Și-n secrete comiteturi și-n complet au debarat

Diferite combinații și proiecte înțelepte;

Dar în cursul a discuției, ca în toată adunare, Bune vorbe s-auziră, dar și toante deseoare

Propuneau unii cu-energie pe-acei lupi a-i înfrâna
Prin canale-n giur săpate c-o puternică tărie, Alții propuneau îndată
turmele a le muta

Între râpi, stânci și corhane unde lupii să nu vie;
Progetau însă și alții în giur curse să întindă
Și pe lupii ca pe șoareci chiar de vii pe toți să-i prindă.
În cea criză națională agiutori unii au cerut

De l-acei ce între sine au simpatie animală, Aleanție cereau alții cu
condiție de tribut, Pentru care ca să aibă la nevoie sprijineală, Încât lupii cei
mai ageri, deși plini de răutate, Nu ar cuteza să calce încheietele tratate.

În acel minut mult critic un măreț berbec și gras, Cărui frunte
coronară două coarne maiestoase, Întăi membru al Adunării au venit cu
mândru pas

La care cu umelire toți cerbicea o plecase, Căci ca ist-alt nu fusăse
între toate turme în lume, Pentru care Mintios-Kornul i s-au dat gloriosul
nume.

El în limbă academă au zis: Zelul patriotic

Laud mult, dar văd că este aist caz cam climatoric, Rostul vostru mi se
pare că de tot este esotic, Și proieptul patriotic eu îl giudec prea himeric;

Sigur sunt că-n aplicare el de tot e problematic
Și nicicum cu starea d-astăzi de foloase în izul practic.

Drept aceea, ascultați-mă! Eu espune-voi acum

Alt proiect, pre care-l rumăg nu în gât ce-n capul meu, Cum că el să se
adopte nu mă îndoiesc nicicum.

Parlamentul fără crieri ni conduce foarte rău, Că de nu să adopta-s-a
un sistem mult mai politic

Am putea ca să agiungem la un caz încă mai critic.

Între mii ființe-n lume eu cunosc un animal

Ce atâta spirit are și mijloace diferite

Că întrece a noastră gintă în putere și-n moral

Și de el să-ntitulează împărat celor urzite, Încât nu ni-a fi rușine la
atâtea virtuți bune

Pentru a noastră mântuire chiar cerbicea a-i supune.

Animal-acel e omul, ori pe unde ochii-ntorc

Nu văd alt mai bun; pe dânsul l-au ales prin toate forme

Boul, asinul și calul, și chiar filantropul porc, Care sub a sa protecție
roade, grohăiește, doarme;

Dupre cum a lui strămoșii petrecut-au pân-azi bine, Totdeauna

esemple antice a urma ni se cuvine.

Un om vrednic șede aici nu departe de la noi, Mare amic de cvadrupe, ce-i iubește ca un frate;

Are turme, herghelie, animale de tot soi, Livezi, câmpuri și pădure, cinci odăi și patru sate;

Penru cazul nostru, credeți, pe el soarte ni-l trimete;

Să ne folosim de dânsul până n-a fi de el tăiete.

Dar condiții reciproce, tot câte un paragraf, Lămurit să se înscrie pe hârtie timbruită, Să se publice prin foaie, nu cumva vrun plastograf

Documentul, șarta noastră, să-l prefacă pentru o mită, Și condiția aceasta de n-a fi drept observată, De părțit ambe să rămâie chiar de sine răsuflată.

Blânde oile atuncea l-acel plan s-au conformat, Consultând în plebiscidul prin voturile comune, Mic și mare, surd și mutul, liber toți au declarat

Din cea zi fără de preget omului a se supune

Ș-a-ntroduce pentru vite liberale parlamente

Spre a dizbate interesul prin solide argumente.

După ce să lămuriră toate articule-n congres, Se decise diplomatic un ministru a trimete, Pentru care, ca cel ager, Korn-Mintosul s-au ales

De a supune cazul public conferenței secrete.

Datu-i-s-au vulpea veche secretar și consiliere

Și un corb pentru depeșe ca să fie curiere.

▫ **Esop și ștregarul** ▫

Fabulă de circumstanță

Și-n anticul timp d-eroi

Ștregari erau ca la noi, Cariii din ecces de minte

Derâdeau și cele sfinte.

Cel ce nu li sămăna

Prin minciuni se defăima.

Spune istoria c-Esop

Au fost hâd, ghebos și șchiop, De el pruncii se spăreau, Iar nebunii îl derâdeau.

Îns-acea tristă figură

Era vas d-învățătură, Ce prin fabule o mie

Au agiuns și-n Românie.

Esop, sclav când fu-n Efes, De patronul său trimes, Trecând în o zi pin
strată, Alungat au fost d-o ceată

De ștregari ieșiți din șatră, Dintre care-unul cu-o piatră

Nemeritu-l-au în șele, Că-i veniră ametele.

Neputându-și răzbuna, Pe ștregarul lăuda

Esop pentru ghibacie

Și i-au zis: Rău pare mie

Că nu pot să fac alt dar

Decât numai d-un dinar.

Dar vezi cela ce-au trecut, Decât mine-i mai avut;

Pre el de vei nemeri, Înzecit te-i folosi.

Deci ștregarul lăudat

De câștig s-au apucat

Ș-așa bine au chitit

Că-n cap ținta au nemerit.

Îns-acest avut barbat, Fiind public magistrat, Un sergent privighitor

Prins-au pe cel praștiitor.

Și în loc de mulțămită

Dădu ceartă-agonisită.

Iar poporul adunat

La dreptate au aplaudat.

▣ **Momița** ▣

Pentru-un spirit ce nu doarme

Nu-i nimica mai ușor

Decât planuri de reforme

Ca să deie la popor.

De sunt bune, de sunt rele, Destul fie frumușele.

Așa odată o momiță, Din filosofilor viță, Care nimica creează, Ce toate
le imitează, Prin formal act s-au fost prins

Marea toată să o sece

Și că-n sec prin ea va trece.

Pentru asta au aprins

Toți copacii din pădure

Și din pietre făcu zgure.

Atunci, iacă, cu mirare, Animalii toți strigară:

Ce invenție minunată!
Iar momița îngâmfată
Li făcu acest cuvânt:
Multe averi de bun pământ
Și ogoare eu voi da
Focul apa de-a seca, Iar despoticul guvern
Chiar de astăzi voi schimba
Și republica-n etern
Pentru voi s-a proclama.
După ce mai bună parte
De moșii mi se va da, Restul n-are să să-mparte, Ce-n comun
s-administra.
Atunci patriei reformate
Dulce soarta va să fie, Comunismul de frăție, Libertate, Egalitate, De a
lua lucruri străine
Privilegi e pentru-oricine, Legile și dreptate, Ca strigoie răsuflăte, Mai
veche de piramide, S-aibe ca invalide
Și căzute-n hebeție
Pensie din Visterie.
Dar pe când ea declama, Pe un asin întreba
Dacă scad a mării unde.
Încă nu, ista-i răspunde.
Nu să turbură încă apa?
Parcă doarme, -i zice iapa.
Dar momița prefăcută
Elementelor împuță
Că nu i s-au nemerit
Cele ce au profetit.
Ș-operația tot așteaptă.
Oare ce-au urmat în faptă?
Au ars arbori din pădure, Iar din marea cea adâncă
N-au scăzut o picătură.
Mai ales sporit-au încă.
Codrul daună grea au atras, Marea, mare au rămas, Așa câte un
șarlatan
Ni propune un frumos plan, Zgură chiar cu poleială

Care ploaia curând spală.

▫ **Frunza** ▫

De stejar ușoară frunză
Prin aer se rotelea;
Uitând c-au ieșit din grunză, Tot în sus zburând, zicea:
Cât departe de pământ
Începui a-mi înalța!
Ori pre căile de vânt
Cine poate a-mi urma?
Ea se-nalță cătră soare, Pe cât zefirii au suflat;
Dar abia stă a lui boare, Frunza-n vale au picat.
Veți cădea și voi odată, Ce sunteți ferice o zi, Dacă schimbătoarea
ceată
Va-nceta a vă iubi!

